

Efter de nugældende Lovbestemmelser vare heraf 564 Sager, o: 4½ pCt. af alle Sager, appellable. Selv om nu Appellrænsen blev rykket op til 50 M., saa vilde dog endnu bestandig den allerstørste Del af Sagerne — over 75 pCt. — være ubeluffet fra Appel. Arbejdsgivernes økonomiske Stilling retferdiggor allermindst en Rettergangsmåde, imod hvis Ubillighed der, naar Sagen angaar mindre Objekter, ikke gives noget Remedium. Af den hyderligere Kendsgerning, at der af de ovennævnte ca. 12,000 Retsfager ved Berlins Arbejdsret fra Arbejdsgivernes Side kun er anlagt 356 eller 3 pCt, fremgaar det, at det for Størstedelen er Arbejdstagerne, der af Hensyn til de særlige Tendenser, der under Tiden give sig tillende ved Arbejdsretterne som Følge af deres Besættelse med til Dels objektivt forud indtagne Bisiddere, gøre Krav paa Arbejdsretternes Hjælp. Hermed hænger det sammen, at der i den herværende Arbejdsgeberstand har udbredt sig en vis Mistillid til Arbejdsrettens Domme overhovedet, paa Grund af hvilken Arbejdsgeberne kun i hyderste Nødstilfælde paafalde dens Afgørelse. Arbejderne derimod betragte Arbejdsrets-Institutionen som en Partidomene. Kun den fri Benyttelse af Appel uden Hensyn til Sagsgenstandens Størrelse vil skabe et virksomt Middel til at betage Institutionen dens ovennævnte Karakter og til atter at befæste Tilliden til Arbejdsretterne ogsaa i Arbejdsgebernes Kredse, idet Rets sikkerheden derved ogsaa vilde være garanteret disse. Da Retskomkostningerne i Appellinstansen naturligtvis ere højere end i første, Arbejdsretsinstansen, er der allerede herved ydet en vis Garanti for, at Appellinstansen lige saa lidt vilde blive benyttet paa en leffverdig og uønskelig Måde, naar Sagsgenstanden er under 100 M., som det nu sker, naar Genstanden er over 100 M. I alt Fald vilde dette ikke ske fra Arbejdsgebernes Side, der indestaa for de høje Retskomkostninger med deres Formue, medens ganske vist for Arbejdstagerens Vedkommende beneficium paupertatis efter Omstændighederne kommer til Anvendelse.

Det maa herved ikke lades ubemærket, at de af de allerede bestaaende Arbejdsretter fælede Domme i disse Maader ville tjene som Norm og Rettefnor for Arbejdsretternes almindelige Jurisdiktionsomraade, saa snart den ny Institution, der først er indført i større Stæder, vil have udstrakt sig over det hele Rige. Da ifølge Lovens § 11 saadanne Personer, som hverken henhøre til Arbejdsgeber- eller Arbejdstagerstanden, kunne vælges til Formænd, men der ikke kan fordres nogen juridisk eller økonomisk-videnskabelig Kvalifikation af disse Formænd, ligger den Fare saa meget nærmere, at allerede fælede Domme i forekommende Tilfælde ville blive ansete som normgivende for saadanne Formænds — ikke at tale om Bisiddernes — Retsanskuelse, selv naar de mangle et retligt eller retferdigt Grundlag. At en saadan mislig Indflydelse kan indtræde, er allerede blevet fremhævet af Hans Ekscellence Finansminister, Dr. Miquel under vedkommende Forhandling i Rigsdagen. For større Stæders, som bl. a. Berlins Vedkommende, vil dette vel mindre kunne befrygtes. Berlins kommunale Myndigheder have nemlig i Oererensstemmelse med det lokale Statut anordnet, at kun Personer, der besidde de for Dommere eller højere administrative Embedsmænd foreskrevne Kvalifikationer, kunne beklæde Embedet som Formand i Arbejdsretten.

Hvad Spørgsmaalet om Appel-Forumet angaar, da er dette ligeledes blevet drøftet i de lovgivende Korporationer. Vi henholde os atter til den Deputerede Hr. Dr. Bachems Udtalelser ved første Behandling af vedkommende Lovforslag, som ikke anser Landretten som den rette Appellinstans, fordi den ubelukkende Tilgrundlæggelse af den strenge Ret (strictum jus) ved Appelafgørelser ikke passer ind i Rammen for Retsafgørelser ved Arbejdsretterne. Sammensætningen af anden Instans-Domstolen vilde efter vor Formening bedst kunne finde Sted i Tilslutning til Sammensætningen af den kollegiale første Instans. Arbejdsretterne, hvorved det Princip, der har været normgivende for Oprettelsen af Arbejdsretter, ogsaa bevares for Appellinstansen, og de to Instanser ogsaa i Henseende til deres fundamentale Form vilde komme til at slutte sig til hinanden. Til dette Djemed tillade vi os at fremsætte det Forslag at besætte Appel-Domstolen for Domme affagte af Arbejdsretter med en til Dommerembedet kvalificeret Formand og fire Bisiddere, de sidstnævnte bestaaende af to Handelsdommere eller to retslærde Dommere, en Arbejdsgeber og en Arbejdstager.

ad II. Den paafaldende Omstændighed, at kun 3 pCt. af alle i Aaret 1893—94 af Berlins Arbejdsret paadømte Retsfager vare saadanne, i hvilke Arbejdsgeberne optraadte som Sagsøgere, har, foruden sidstnævntes Bestræbelser for, saa vidt muligt, at undgaa Arbejdsretternes Mellemkomst ved Tvistigheder med Arbejderne, endnu en hyderligere Grund, nemlig den ringe Udfigt der er til at erholde det tillendte Beløb af den ind-